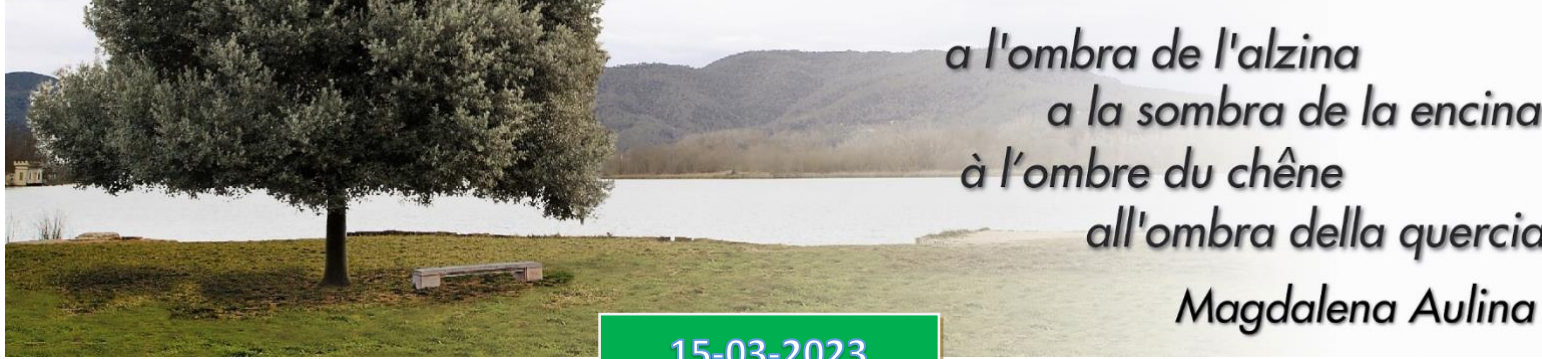

a l'ombra de l'alzina
a la sombra de la encina
à l'ombre du chêne
all'ombra della quercia
Magdalena Aulina

15-03-2023

Feliços els nets de cor: ells veuranDéu!

(Mt 5,8).

Jesús, a l'Evangeli, proclama la benaurança per a tots aquells -homes i dones- que el seu cor és pur. Pur és el que viu d'acord amb la paraula de Déu, i per això surt victoriós sobre les tendències i impulsos que condueixen a accions contràries a la voluntat de Déu.

Els cors purs són cors indivisos. Certament que no són els dels hipòcrites, a qui Jesús compara amb "sepulcres emblanquinats" (Mt 23, 27), bonics per fora i podrits per dins. Ni dels qui paguen delmes, però transgredeixen "les coses més fonamentals de la Llei: la justícia, l'amor i la fidelitat!" (Mt 23, 23).

La puresa consisteix en la rectitud del cor, la sinceritat, la veritat.

Per tant, aquesta benaurança es refereix a la castedat, a la veracitat, a la senzillesa en el parlar. S'oposa directament a la hipocresia, que amaga la dualitat sota el vel del compliment.

La puresa només es pot entendre correctament en connexió amb l'amor, com a exigència i qualitat del veritable amor.

La promesa de la benaurança pels nets de cor està en la perspectiva de la visió: "veuran Déu".

Però també és cert que ningú no pot veure Déu i seguir vivint. Això vol dir que qui veu Déu -pel mateix fet de veure'l- ja ha obtingut tots els béns: la incorruptibilitat eterna, la benaurança immortal, el regne sense fi, la felicitat eterna, la llum veritable. En resum: tot bé.

Però podem dir que aquesta benaurança -que és d'esperança, que obre el present de bat a bat a un futur meravellós-, per a qui acull de Déu la purificació, ja es fa des d'ara: en la pregària sincera, en la litúrgia, en la vida de santedat de l'Església, com a anticipació de la intimitat eterna amb Déu. Als nets de cor el Senyor els dona també en aquesta terra l'experiència del seu misteri, la bestreta de la visió cara a cara en el seu regne.

Si és cert que Déu no mira les aparences, sinó el cor, podem dir que és des del nostre cor pur on podem veure Déu, i, per tant, ser benaurats, ser feliços!

Aquesta va ser l'experiència de vida de Magdalena Aulina: del cor totalment entregat a Déu i de la seva ànima pura.

Magdalena estimava i valorava molt la virtut de la puresa, tant que la considerava com un tret distintiu de la seva Obra, perquè -deia- la virtut que més estima Jesús és la puresa. Per a Magdalena la virtut de la puresa és indispensable per "guarir" les persones dels molts mals que les tenen oprimides.

Aquesta virtut ens permet veure-ho tot amb ulls bons i comprensius. Ens fa jutjar com a bo tot allò que ve de Déu o que Déu permet: fins i tot les incomprensions, sempre que les acceptem com a "dons" que Déu ens dóna per purificar-nos de tota escòria, com es purifica l'or, i fer-nos cada vegada més purs, més veritables, més sants.

Magdalena -dona de cor net- va viure la virtut de la castedat de manera equilibrada i positiva, com a opció de vida, com a camí de consagració a Déu i d'imitació de la Mare de Déu.

La Venerable Aulina donava molta importància a la castedat com a signe de pur amor a Déu i de servei al proïsme. Animava a cuidar aquesta virtut. Suggeria aprendre a destriar el que pot contaminar el cor. Convidava a salvaguardar les relacions, per tenir la força i la capacitat de perseverar en el camí emprès.

Avui, amb Magdalena Aulina, demanem al Senyor que ens doni un cor net. Demanem viure un amor pur, per tenir la força d'anar contra corrent i contribuir a la civilització de l'amor. I així respirar l'aire net que prové del bé, de la bellesa, del veritable amor, de la santedat: de l'Esperit Sant! I poder beure l'aigua pura, que ve de Jesús, per ser font d'aigua viva (cf. Joan 4,14).

A meitat del camí quaresmal, tots i cadascun de nosaltres, amb el salmista (cf. Salm 50/51), demanem a Déu:

Compadeix-te de mi, Déu meu, tu que estimes tant;
tu que ets tan bo, esborra les meves faltes.
Renta'm ben bé de les culpes,
purifica'm dels pecats.
Aspergeix-me amb hisop, que quedi pur;
renta'm, i seré més blanc que la neu.
Déu meu, crea en mi un cor ben pur,
fes renéixer en mi un esperit ferm.

